

VEIKKO PALOMAA

HENGENJANO

MIETTEITÄ TOTUUDENETSIJÄN
SISÄISISTÄ KOKEMUKSISTA

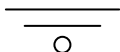


NÄKÖISPAINOS
VUODEN 1910 PAINOKSESTA

HENGENJANO

MIETTEITÄ TOTUUDENETSIJÄN
SISÄISISTÄ KOKEMUKSISTA

KIRJOTTANUT
VEIKKO PALOMAA



Mitä merkitsee nerojen nimien kaiku?

Tunnen henkilön, jolla lapsuudesta alkaen on ollut se omituinen tapa, että hän yksinäisyydessä ollessaan pitkäväteisesti ääneensä toistelee kaikkia niitä nimiä, joitten omistajat hänen tietonsa ja käsityksensä mukaan ovat olleet tai ovat neroja taikka suurten henkisten totuuksien julistajia.

Olen kuullut hänen oikein laulamalla toistele-
van esim. seuraavia nimiä: Gautama Buddha, Ieesuus ho nadsooraios (Jeesus natsaretilainen kreikaksi) Zarathustra, Pythagoras, Platoon „jumalallinen”, Sookratees, Aristotelees, Apollonios tyanalainen, mahaatma Koot Hoomi, mahaatma Moria, H. P. B., Henry Steel Olcott, Annie Besant, Camille Flammarion, Cesare Lombroso.

Olen tullut ajatelleeksi, että hän näitä nimiä matkimalla ikäänkuin tahtoi löytää sen lähteen-
suonen, josta nimien omistajat ovat ammentaneet viisautensa ja voimansa.

Ennenkuin hän tiesi mitään näistä nimistä, oli hänellä tapana hokea sellaisia sanoja kuin Elias, Daniel, aurinko, maailma.

Toisinaan keksi joku hänen piilopaikkansa ja saattoi hänet hämilleen. „Haaveilijan” ja „yksi-

nään puhujan” nimen sai hän jo lapsena. Ei kukaan näyttänyt ymmärtävän, miksi hän ääneensä hoki muutamia sanoja. Itse ei hän osannut tätä sisäistä tarvettaan selittää. Hänestä oli vaan perin luonnollista niin tehdä.

Jokaista uutta nimeä, jonka hän aikojen kulessa sai kuulla tai kirjasta lukea, ja jonka omistajan hän piti tavallisia ihmisiä pyhempänä, kaiutti hän ääneensä määrättyinä aikoina yksinäisyydessä, enimmäkseen tiheässä metsässä. Niinpä kuulin hänen kerrankin suurella hartaudella toistavan Hieronymos Savonarolaa ja Gior-dano Brunoa.

Tällaista menettelyä kutsunee moni jonkinmoiseksi „maniaksi” eli raivoksi. Epäilemättä se onkin sitä nykyisen materialistisen „sielutieteen” kannalta, mutta „salaisen opin” valossa se on sen kaukaisen menneisyyden ihailua, menneisyyden, jossa ei tiedettä ja taidetta erotettu „uskonnosta”, suuresta yleiselämän hengestä.

Tuo henkilö tunsu hengenjanoa ja koetti sammuttaa sitä tavalla, joka hänestä oli helpoin ja käytännöllisin.

Henkilö on hyvin läheisessä suhteessa ni-meensä. Harvat ovat nykyään tietoisia tästä asiasta. Miksi? Siksi, että aika on „realistinen”, s. o. edellyttää kaiken tavoteltavan „todellisuuden” olevan saavutettavissa yksistään fyysillis-aineellisessa maailmassa.

Kieli ja sen luomat nimet eivät kuulu fyysil-liseen maailmaan. Ne ovat vertauskuvia, joitten takana piilee sitomattoman voiman maailma. Ne ovat kaikki vääriä käännöksiä hengen kielestä. Ne ovat ajattelevan järjen yriityksiä sitoa ja kes-

kittää kaikkiallista elämänvoimaa alemmilla ta-soilla.

Ihminen väreilee nimensä kautta. Sama on kaikkien esineitten ja ominaisuuksien laita. Jokainen eri äänne, jokainen kirjaimenmerkki on ikäänkuin jo aikoja sitten toimimasta lakanneen tulivuoren kraateri eli aukko, muistuttaen sitä tuntematonta voimaa, mikä on sen luonut ja muodostanut sellaiseksi.

Nyt kun tunnetaan fonografi, voidaan saada jonkinmoinen käsitys lausutun sanan tekemästä vaikutuksesta. Määrätyllä äänensoinnulla kerran puhuttu sana saatetaan nyt toistaa. Tämä keksintö antaa viittauksen nerojen nimien kaiun salaiseen vaikutukseen. Ajatelkaamme sitä ääretöntä sylinteriä, joka aikojen kuluessa on muodostunut siunatun Buddhan, Jeesuksen Kristuksen y. m. nerojen nimien lausumisesta vuosituhansien kuluessa eri kielillä ja eriasteisella hartaudella. Kaikki ne miljoonat erilaiset äänet, jotka ovat nämä nimet lausuneet, on häviämättömästi kaiverrettu siihen ihmeelliseen aineeseen, jonka pyhä nimi on *akasha*. Mitä se on? Se on jotakin sentapaista, jota me ymmärrämme eetterillä, mutta paljoa jalompaa. Se on aine, joka ikuisesti säilyttää kaikki pienimmätkin tapaukset, mitkä ilmenneessä elämässä ovat olleet, ovat ja tulevat olemaan.

Joka hartaudella toistaa „siunatun” nimeä, olkoon hän Buddha, Jeesus Kristus tai kuka tahansa, saa sielussaan tuntea samoja väreitä, joita näitten nimien kantajat ovat tunteneet väreillessään korkeammille voimille.

„Jumala ompi linnamme,
Varustus vahva aivan”,

lauletaan virressä. Mitä näillä sanoilla alkuaan on ymmärretty? Juuri sitä luonnon tosiasiaa, että olento väreilee nimensä kautta, olkoon nimi eri aikoina ja eri kielissä mikä tahansa. Hengenhano on eri aikoina, pimeimpinäkin, voinut pitää ihmisten käytettävänä tämän voimavaimen. Sitä eivät aikojen vaiheet, eivät luonnonmullistukset ole voineet riistää ihmiskunnalta. Tämä avain — olennon väreily nimensä kautta — on Sampo, josta Kalevalassa puhutaan. Taistelu Sammon omistamisesta koskee vaan eri aikoina voimalisimpana pidettyä nimeä.

Kun koko ilmenneessä elämässä ei ole edes kahta samanarvoista asiaa, ei tästä syystä myöskään ole mitään „yhdenmukaavaa”. Kun koko ilmenneessä elämässä vallitsee se totisesti poikkeuksen laki, että rakenteeltaan hienompi ainejärjestö hallitsee karkeampaa, niin on selvää, että kaikenmoiset aatteet ja ihanteet ovat ikäänkuin malleja, joitten suojeluksessa aistittava elämä menestyy.

Jokainen ihmisten tajunnassa väikkyvä nero edustaa jotakin aatetta ja päinvastoin. Mutta kun neroista ei tiedetä mitään muuten kuin heidän nimiensä kautta, täytyy nimen ihannoimisen ainakin fyysisessä elämässä edustaa nimen kantajan puolestaan edustamaa aatetta.

Eri uskontokuntien suojeluspyhimykset ja „oppi-isät” ovat juuri tämän lain voimasta syntyneet. Kutsukoot vaan taitamattomat ihmiset toisen kirkkokunnan suojeluspyhimysten rukoilemista ja kiinniottamista „epäjumalanpalvelukseksi”, nimittäkööt materialistit pyhiin asioihin uskomista „taikuudeksi”, pysyy tämä asiointila kuitenkin edelleen voimassa kaikessa ilmenneessä

elämässä siitä asti, jolloin tajuntakeskus on sivuuttanut alaspäisen kehityskaaren eli elämänvirran. Mistä syystä? Siitä, että hengenjano herää olennon tajunnassa tuossa käännekohdassa. Aatteitten jumaloiminen nimien kautta on hengenjanon tyydyttämistä.

Olento, joka janoaa henkeä, tavoittelee tämän janon sammuttamiseksi välineitä, mitkä ovat korkeampia kuin hänen persoonallisen elämänsä aineolemus. Ihanteet ja aatteet ovat sellaisia välineitä. Ne ovat aistilliseen elämään verrattuina jumalallisia.

Mutta kun persoonallisella olennolla on vastustamaton tarve tehdä abstraktinen eli aatteellinen konkreettiseksi eli aineelliseksi, niin hän aatteitten innostamana aina etsii olentoa, johon „jumalallisen” ominaisuus hänen tajunnassaan ja tiedossaan soveltuu.

Hengenjanoa runsaassa määrässä tunteva ihminen voi kokeilla tällä alalla. Jos hän menee yksinäisyyteen ja monta kertaa verkalleen lausuu „jumalallinen”-sanan,, täyttyy hänen olemuksensa pyhällä väreilyllä. Mutta hänen alempi luontonsa ei tyydy tähän väreilyyn. Se hakee olentoa, henkilöä, jolle se voisi antaa „Jumalallisen” ominaisuudennimeksi. „Kuka minun tiedossani olevista olennoista on jumalallinen”, kysyy alempi ihmisluonto. Jos tämä kysyjä tuntee historiallisia suurhenkilöitä, neroja, joitten persoonallisessa elämässä ei hänen käsityksensä mukaan ole mitään tahraa, s. o. selaista himonosaa, jonka hän itsessään soisi voitetuksi, niin hän hyväksyy nämä „jumalallisiksi”.

Verrattain myöhäisessä historiassa on ainakin yksi nimi, jonka omistajaa kutsutaan „jumalalli-

seksi”. Se on Platoon. Häntä kutsuu historia syystä „jumalalliseksi”, koska hän oli „aatteitten filosofi”. Hän opetti Heeroos Akadeemokselle pyhitetyssä Lykeionin varjoisessa puistossa niitä totuuksia, että kaikki aineelliset oliot ja kappaleet ovat aatteitten näkyväisiä kiteytymiä.

Materialistinen jälkimaailma eksyy surkeasti ymmärtäessään jumalallisen Platoonin opetuksia kirjaimellisesti. Platoonin opetukset eivät koskeneet viiden aistimen maailmaa enempää kuin Sookrateeksen, Pythagoraksen y. m. vanhanajan nerojen. Platoon kuului vihittyjen veljeskuntaan, Hänet oli lähetetty virvottamaan „elävällä vedellä” niitä sieluja, joissa hengenjano oli suurempi kuin sen ajan tavallisissa ihmisissä.

Gautama Buddhalle on annettu „siunattu”-nimitys. Kun hengenjanaiset itämaalaiset tarkoittavat tätä suurta, jumalallista mestaria, sanovat he „siunattu”. Kaikkien, jotka hengenjanonsa sammuttamiseksi tutkivat tämän mestarin elämäntyötä, täytyy tunnustaa, että hän uhkui siunausta kaikille olennoille. Kun Buddha siunasi kaikkea olemista, tuli hänestä itsestään siunauksen polttopiste, se rakkauden hehkuva uuni, jossa kaikki erilaiset muuttuvat yhtäläiseksi elämäksi.

Jeesusta Kristusta kutsutaan „vapahtajaksi”. Hänestä ei „historia” tiedä sanoa mitään varmaa eikä ihmekään, koska ei hänen valtakuntansa kuulunut eikä nytkään kuulu „tähän maailmaan”. Mutta sielut, joissa hengenjano oli kehittynyt pitkälle, tunsivat hänet silloin niinkuin nytkin.

Tässä on meillä kolme hengenneroä: „jumalallinen”, „siunattu”, „vapahtaja” tai — jos mainitsemme nämä ominaisuusnimet olentojen maan-

päällisen elämän ajan mukaan — „siunattu”, „jumalallinen”, „vapahtaja”.

Kun nyt hengenjanoinen sielu tajunnassaan etsii olentoa, joka on „siunattu”, niin mietiskelkään Gautama Buddhaa ja lausukoon sitä nimeä. Kun hän etsii olentoa, joka ansaitsee „jumalallinen”-nimen, mietiskelkään ja lausukoon Platoonia, ja kun hänen tajuntansa hakee „vapahtajaa” olentona, mietiskelkään Jeesusta Kristusta ja lausukoon hänen nimeään. Buddhan nimi henkii siunausta, Platoonin syvällistä jumalallista viisautta ja Jeesuksen Kristuksen vapahdusta kaikista huolista.

Pythagoras on klassillisen muinaisuuden suurimpia neroja, „Historia” ei tiedä mitään varmaa hänen syntymäajastaan. Se vaan sanoo hänen syntyneen noin 500 vuotta ennen meidän ajanlaskun alkua Samos-saarella. Tätäkään suurta neroa ei materialistinen nykyaika käsitä. Se pitää Pythagorosta vaan matemaatikkona ja suuretieteen tutkijana. Mutta hän olikin suuri, vihitty mestari, jonka tehtävänä oli „profaaniselle” maailmalle todistaa henkimaailmojen todellisuuksia numerojen vertauskuvilla. Pythagoras, joka perusti salatieteellisen koulun Crotonan kaupunkiin etelä-Italiassa, näytti varmuususkaiselle maailmalle, että matematiikka, jota nykyään pidetään kaikkein todellisimpana tieteenä, on vaan henkimaailman lakien tulkintaa fyysillisellä tasolla. Koko ilmennyt elämä, opetti Pythagoras, on heilurintapaista liikuntaa kahden äärimmäisyyden välissä, Muuttuvaisessa elämässä ei ole mitään todellisuutta.

Jälkimaailma tuntee Pythagoraksen „kymmenen vastakohtien peruslakia”, jotka ovat:

1. Rajotettu ja rajottamaton.
2. Epätasainen ja tasainen.
3. Yksi ja moni.
4. Oikea ja vasen.
5. Miehellinen ja naisellinen.
6. Lepo ja liikunto.
7. Käyrä ja suora,
8. Valo ja pimeys.
9. Hyvä ja paha.
10. Rajotettu ja rajottamaton.

Näistä 10 vastakohtan laista on kukin asiallisesti samanarvoinen vaikka muodollisesti aivan erilainen. Hengenjanoiselle sielulle avautuu näitten lakien tutkimisessa tyhjenemätön „elävän veden lähde”, se kaikkien aionien takana oleva pohjaton lähde, jonka vesille Jeesus Kristuskin niin suloisesti kutsuu janoavia sieluja.

Jos hengenjanoinen sielu mietiskelee Pythagoraksen nimessä, niin alkaa hän tuntee väreilyjä, jotka „Röntgenin säteitten” tavalla tekevät läpikuultavaksi muutamat niistä esiripuista, mitkä erottavat fyysillisen elämän henkimaailmoista.

Eri nerojen nimillä on erilainen väreilyjärjestö. Ne ikäänkuin koettavat tyhjentää tyhjentyttömyyttä eri keinoilla. Todellinen nero on omintakeinen olento. Ei kukaan voi luoda eikä kasvattaa neroa. Nero on tajuntakeskus, joka tietoisesti tai tiedottomasti rakentaa ja lisää omaa olemustaan, valikoiden yleisestä maailmankaikkeuden ainevarastosta niitä aineksia, mitkä se jonakin määrättynä kautena voi sulattaa itseensä eli liittää omaan kudokseensa.

Syy, miksi nerojen nimillä on maagillinen voima, on etsittävä juuri siitä lähteestä, josta nero on kotoisin. Neron syntymislaki on poikkeukse-

ton. Kuinka? Asianlaita on se, ettei „historia” voi näyttää ainoatakaan neroa, joka nykyajan ymmärryskannan valossa olisi materialisti. Vaikka moni nero työskenteleekin koko fyysisen elinkautensa jonkun tieteenhaaran palveluksessa eikä suoraan puhu kenellekään „kummallisista” asioista, huomataan esim. hänen kirjoituksiinsa viittauksia, jotka, jos asianomainen nero olisi niitä tahtonut selittää, todistaisivat hänen horjumatonta vakaumustaan n. s. henkimaailman olemassaolosta eli ikuisen, muuttumattoman elämän kaikkiahallitsevaisuudesta.

Neroja on paljoa enemmän kuin yleensä uskotaan. Niitä ei tarvitse etsiä „historian” lehdistä. Ei „koulusivistys” tee neroa. Siellä täällä tapaa ihmisiä, joita pidetään aivan „sivistymättöminä”, mutta joitten muutamasta lausutusta sanasta jo huomaa, että he tietävät, mitä puhuvat. Hengenjanoinen ihminen tuntee neron, olkoon tämä tilapäisesti minkälaisessa fyysisessä ruumiissa ja minkälaisen ympäristön keskellä tahansa. Ja mitkä olisivat neron tunnusmerkit? Pelkäämätön rehellisyys ja luottamus oman vakaumuksensa pätevyyteen tälle itselleen. Nero ei usko sentähden, että kuulee muitten uskovan. Nero ei tiedä sentähden, että on kuullut tai lukeut, vaan yksinomaan siitä syystä, että hän — vaikka ihan itsetiedottomasti — uskoo omaan sisäiseen olemukseensa.

Joka on tutkinut „väreilyoppia”, tietää kokeemuksestaan, että neroja on niin sanotussa alhaisossa, vieläpä ihan „sivistymättömässä” kansassa. Oletetaan, että „rahvaannerolla” on ihan sama nimi kuin suurella tiedemiehenä, jonka „suuruus” on paljasta lainatavaraa, muitten ihmisten ajatus-

kuvakokoelma. Jos „väreilyopin” tuntija yksinäisyydessä verkalleen lausuu näitä samallaisia nimiä — ollenkaan tuntematta itse henkilöitä — niin hän saa selville, kumman nimen takana on neronlahja. „Kuinka se on mahdollista, kun nimet ovat ihan samallaiset”, kysynee joku. „Eivätkö ne lausuttaessa myös väreile ihan samalla tavalla?” Kyllä, jos ne lausutaan yksi ainoa kerta. Mutta useamman kerran lausuttaessa huomaa lausuja jo erotuksen. Toisen nimen ääntäminen alkaa yhä selvemmin sijottua niin sanoaksemme eri väreilyuomaan kuin toisen. Tämä mahdollisuus johtuu siitä, ettei ole olemassa kahta oliota, jotka olisivat ehdottomasti samallaiset. Näennäisesti kaksi samallaisia nimeä alkavat, kun lausumista jatketaan, sointua eri tavalla. Soinnun erilaisuus riippuu nimien omistajien erilaisesta „magnetismista”.

Tulevaisuuden tiede osaa keksiä koneeni, joka todistaa tämän väitteen pätevyyden. Se kone tulee myös todistamaan, että paraskaan kieliniekkä tai ääniopin tuntija ei voi lausua kahta kertaa samaa sanaa ihan samalla soinnulla.

Uskon salaisuus.

Oikeudellinen on elävä uskosta. Room.
1:17. Hab. 2: 4.¹

Meidän materialistisena aikana ei ymmärretä „uskon” merkityistä. Nyt erotetaan usko tiedosta ja väitetään, että viimeksi mainittuun on yksinomaan luotettava. Mutta vähäinenkin „tieto”-käsitteen erittely osoittaa, ettei ole olemassa mitään tietämisen alaa, jota ei usko hallitsisi. Kaikki se tieto, jota ihminen hankkii viidellä aistimellaan, on vaistonomaista — ei tietoista — uskomista. Ihminen ei luule uskovansa silloin kun hän välittömästi aistii. Mutta kun hän on aistimuksella saanut mielestään jonkun tiedon, sanoo hän uskovansa asian sentähden, että on omin silmin nähnyt, omin korvin kuullut j. n. e. Ihmiset kutsuvat uskoksi sitä muistamista, joka säilyttää tajunnassa menneisyydessä aistimuksen avulla saadut kuvat.

Mutta tuollainen usko ei ole sen arvokkaampi kuin sekään, jolla ei ole tukenaan viiden aistimen verrattain myöhään antamaa pätevyystodistusta. Otetaan esimerkki valasemaan asiaa. Otaksutaan, että kaksi haaksirikkoutunutta, joista toinen vähää ennen Messinan hävitystä kävi tuossa kaupungissa, on pelastunut johonkin Ison valtameren saareen, missä ei ole sellaisia nykyaikaisia

¹ Alkukielen mukaan.

tiedonlevittämiskeinoja kuin sähkölennätintä, puhelinta ja sanomalehtiä. He puhuvat keskenään vanhoista muistoistaan. Toinen, joka on käynyt Messinassa eikä ole saanut tietää mitään kaupungin kohtalosta, kuvailee toverilleen näkemäänsä ja kuulemiaan. „Minä uskon sinua”, sanoo toinen. „Mutta minä uskon nämä asiat sentähden, että olen ne itse kokenut,” sanoo toinen. „Niin, sinä tiedät ne kokemuksestasi, mutta minä uskon vaan sinun puhettasi”, selittää toinen. Sitten tuo Messinassa käynyt toveri kuvailee sitä erinomaiseni kaunista soittoa, jota hän sai kutulla eräässä Messinan puistossa. „Minä uskon sen”, vakuuttaa toinen.

Tässä nyt on kaksi „uskoa”. Toinen perustuu itse Messinassa, toinen taas tällä saarella tapahtuneeseen aistimukseen. Messinan merkillisyyksistä kertovan toverin tajunnassa on monta tuon kaupungin rakennuksen kuvaa. Hän vakuuttaa uskovansa jonkun nimittämänsä rakennuksen olemassaolon sentähden, että on sen itse nähnyt. Mutta eikö hänen uskonsa nyt ole „turha”, kun rakennus on sorakumpuna? Vai valehtelee hän tajunnassaan oleva rakennuksenkuva?

Jos nuo henkilöt viipyvät kauan saarella saamatta tietoa Messinan hävityksestä, on kummankin tajunnassa kuvia, joilla ei ole mitään vastavaisuutta silloisessa fyysisessä todellisuudessa. Entä itse uskon pätevyys? Kun Messina on hävitetty, ei toinen voisi millään tavalla „todistaa”, että hänen mainitsemansa rakennukset ovat olleet olemassa, edellyttäen, että he pelastuisivat saarelta, ja että toinen tahtois vahvistaa kuulouksensa itse paikalla, s. o. Messinassa, jota ei ole olemassa.

Nämä kaksi uskoa ovat samanarvoiset juuri siihen seikkaan nähden, ettei toinen, jolla on paljas kuulousko, mitenkään voi saada näköuskoa sitä tukemaan, ja ettei toinen, jolla on näköusko, voi itse paikalla toiselle todistaa, että tälläkään uskolla on ollut mitään vastaavaisuutta „todellisuudessa”.

Materialistit puhuvat tieteestä aivan kuin ei sillä olisi mitään tekemistä uskon kanssa. Kuitenkin kaikki n. s. tieteelliset tosiasiat ovat uusia uskonmuotoja vanhentuneitten sijaan. Hiljattain vakuutti „tiede” vielä olevan muuttumattomia n. s. alkuaineita noin 70. Nytemmin on „todistettu”, s. o. toisiin havaintoperusteihin nojautuen uskottu, että on olemassa vaan yksi ainoa aine, joka eri väreilytiloissa ollessaan muodostaa kaiken aistittavan aineen. Mutta viidelle aistimelle ei voida suoraan „todistaa” tällaista näkymätöntä ainetta. Se on hypoteesin, oletuksen, sanokaamme uskon varassa.

Kauan uskottiin jakamattomien ainehiukkasten eli atomien olemassaolo. Se usko on nyt vanhanaikaista. Nyt uskotaan atomien jakautuvan äärettömän pieniin hiukkasiin, joita nimitetään elektroneiksi. Tulevaisuuden tutkimuksen tehtävänä on todistaa, ettei elektronejakaan ole olemassa, vaan. että ne puolestaan jakautuvat, ja niin loppumattomiin.

Tieteellinen kehitys etäännyy yhä enemmän näkemisestä uskoon, s. o. monellaisilla todistusperusteilla voimassa pidettävään toivomukseen, että niin ja niin on laita. Kun „tiede” jo on uskomaisillaan, että itse ajatus on ainetta eikä vaan aineeni liikunnan tulosta, alkaa siltä hävitä tiedon ja uskon väliltä. Kun niin on tapahtunut,

ollaan sillä turvallisella elämän meren ulapalla, jolla ei ole yhtään petollista, karttaan merkitsemätöntä, „tiedon” nimellä kulkevaa salakaria. Silloin ymmärretään uskon olemus. Ja mikä se on? Se on „toivottujen aineolemus (elpidsome-noon hypostasis), ei nähtyjen asiain vakuuttava todistus (pragmatoon elenkhos uu blepome-noon)”. Hebr. II: I. Erinomaisen sattuva uskon olemuksen määritelmä!

Syy, miksi esim. raamatussa puhutaan uskosta sillä edellytyksellä, että se on välttämätön jumalallisten asiain käsittämiseksi, on se valtaava tosiasia, että usko on suuri salaisuus, jonka perille kokeileva tiede pyrkii yhtä varmasti kuin yksityiset „suuret pyhät”. Tämä salaisuus on fyysillisen elämän asioita käsittelevällä kielellä lausuttuna: *se yhä kasvava vakaumus, että tajunta laajenee rajattomuuksiin*. Ilman tällaista uskoa „on mahdoton kelvata jumalalle”, s. o. voida saada ahtaassa tajuntatilassa sitä vakaumusta, että tajuntakeskuksen edessä on niini suuri laajen-
nushmahdollisuus, että „puolittain ymmärtävä” tajuntakeskus joskus ymmärtää kaikki eli „kelpaa jumalalle”.

Kun ihminen „uskoo”, niin se asia merkitsee salatieteen valossa, että hän on tajuinen yhä lisääntyvästä voimastaan. Tämä vakaumus on hänelle paljoa pätevämpi kuin minkä tahansa kiinteän esineen viidellä aistimella toimitetusta tutkimuksesta saatu „tieto”.

Fyysillisen aistimuksen kannalta on tällainen uskotieto kyllä epäpätevää, mutta ihan sama on fyysillisen aistimustiedon laita, kun sitä arvostellaan uskotiedon kannalta. Suuren erehdyksen tekevät kumminkin aistimustiedon ihailijat siinä,

että luulevat uskotiedon kunkin omaajan olevan muista eristettynä, s. o. ettei heidän keskinsä olisi mitään useamman tajunnalle kelpaavaa objektiivisuutta. Siinä tiedonhankkimismenettelyssä, jossa ei ollenkaan tarvita viiden aistimen välitystä, on monta lakisiteistä järjestöä. Kunkin järjestön mukaan tietoon päässyt tajuntakeskus on täysin solidaarinen muitten saman järjestön työtappaa käyttävien tajuntakeskusten kanssa.

Kun näkökykyiset, tavalliset järki-ihmiset katselevat esim. tien vieressä olevaa kiveä, näkevät he sen pääpiirteellisesti samallaisena. Toisen katsojan mielestä on esine kivi yhtä hyvin kuin toisenkin. Vasta sitten kun eri katsojat antavat lausuntonsa kiven muodosta, huomataan, että he ovat aistineet hieman eri tavalla samalla aistimella, s. o. näöllä. Kun esim. ajatuksen tasolla käytetään sellaista tutkimustapaa, joka verrannollisesti vastaa fyysillisen tason näköaistia, on eri tajuntakeskusten tutkimustyön tulos kaikille yhtä pätevä. Tähän lakiin, perustuu juuri salatieteilijäin eri aikoina epäilijöille antama neuvo: „Tutkikaa itse, ja te saatte todistuksen asian pätevydestä.”

Kun siis materialistit puhuvat n. s. henkisten asiain epäpätevyydestä, niin he samalla moittivat epäsuorasti itseään siitä, etteivät kykene asettumaan siihen tilaan, jossa „henkiasiaain” tutkiminen on mahdollista. Fyysillisillä tutkimusvälineillä on yhtä mahdollon todistaa henkimaailmaa kuin tarussa kerrottujen hölmöläisten kantaa säkissä valoa pimeään huoneeseeni.

Erään afrikkalaisen neekerin sanotaan kieltäytyneen uskomasta, että vesi koskaan voisi tulla niin kovaksi, että ihminen saattaisi sen pinnalla

seisoa. Tämä neekeri oli yhtä oikeassa kuin nykyajan materialistit, jotka kieltäytyvät uskomasta henkisiä asioita. Kuinka neekeriä olisi voitu velvottaa uskomaan sellaista „ihmettä”, että vesi jäätyy, koska ei hän eläessään ollut nähnyt minkäänmoisia todistusta siltä alalta? Kuinka materialistia saisi vakuutetuksi asiasta, jolle hänen tajuntansa ei voi myötätuntoisesti väreillä? Mutta jos tuo neekeri olisi päässyt pohjoismaihin, olisi hän nähnyt „ihmeen” todellisuudessa, ja jos materialisti voisi siirtyä toiseen tajunnan vyöhykkeeseen, voisi hän todistaa itselleen päteväksi asian, jota hänen materialistille ominaisessa tajunnanvyöhykkeessä on ihan mahdoton käsittää.

Kristillinen jumaluusoppi selittää uskoa niin, että se olisi ehdoton, umpimähkäinen luottamus jumalaan, ja terottaa tällaista uskoa „autuuden” välttämättömänä ehtona. Tämä jumaluusopin kanta on antanut „uskolle” niin huonon kaiun ja tehnyt siitä ajattelemisen, harkitsemisen ja tutkimisen vastakohdan. Mutta usko ei ole mitään sokeata luottamista luuloteltuun ylempään ja viisaampaan. Usko on tajuntakeskuksen tieto omasta voimastaan. Se on henkisen elämän alalla sama horjumaton vakaumus kuin ihmisen se tieto, että hän voi suorittaa työn, johon hänellä on sekä halua että lihasvoimaa. Terve, vankkarakenteinen ihminen saa ylpeilemättä luottaa jänterevoimaansa. Kun hän panee sen käyntiin, lisää lihas-ten työnsuorituskyky hänen luottamustaan.

Henkisenkin työskentelyn eri tasoilla tarvitaan tietoisuus voiman läsnäolosta ja luottamus voiman palvelevaisuuteen, Tätä jatkuvaa tietoisuutta kutsutaan uskoksi.

Kun Hebr. II luvussa luetellaan 18 eri tekoa, jotka on suoritettu „uskon kautta”, tarkotetaan uudestaan eli hengestä syntyneen sielun saamia voittoja alempiin elämänjärjestöihin. kuuluvista vaikeuksista ja vastuksista. Nuo luetellut työt ovat vertauskuvia samoin kuin Herkuleksen 12 urotyötä eivätkä suinkaan kirjaimellisia tosiasioita, kuten kirkollinen raamatunselitys opettaa.

Matt. 17: 20:ssa sanoo Jeesus oppilailleen: „Jos teillä olisi usko kuten sinapinsiemen, voisitte sanoa tälle vuorelle: siirry tästä sinne, ja se siirtyisi, eikä teille olisi mitään mahdotonta.” Tämä huomautus osottaa — jos se näet ymmärretään „historiallisena” tapauksena — että Jeesuksen oppilaat eivät silloin vielä olleet tietoisia korkeammista voimistaan.

Usko, joka on sama kuin tietoisuus käytettävästä voimasta, „pelastaa” tajuntakeskuksen aineeni harhoista. „Vanhurskaus” uskon kautta ilman „lain töitä” ei ole mikään asianomaisen tajuntakeskuksen ulkopuolisen voiman toimittamaa sijaissovitusta vaan se korkeamman luonnon tosiasia, että sielun uudestaansyntymys tapahtuu siten, että se käyttää loppumatonta voimavarastoaan aineen harhojen voittamiseksi. „Lain työt” ovat karmallista kylvöä, s. o. yritystä tehdä tyhjiksi tekojen seuraukset uusia syitä liikkeelle panemalla. Laki itsessään on hyvä ja jumalallinen, mutta uudestaansyntymykseen pyrkivän sielun on lakattava teoillaan antamasta sille tehtävää. Tällainen lain tehtävän lakkauttaminen, lain „työtömäksi” tekeminen tapahtuu „uskon kautta”, s. o. panemalla työskentelemään ne voimat, jotka eivät „luo karmaa” vaan päinvastoin hävittävät sitä.

Kuten Jeesuksen huomautuksesta oppilailleen selviää, on usko samaa kuin tietoisuus voiman läsnäolosta, voiman, jonka sen tuntija saattaa panna toimintaan, jos näkee asian tarpeelliseksi. Salatieteellisiin totuuksiin vihityillä on tämä usko, joka ei ole mitään luulottelua, otaksumaa eikä edes „hurskasta toivomusta” vaan pitkälliseen kokemukseen perustuvaa „elävää” vakaumusta. Tällainen usko „ei ole joka miehen”. Tavalliset ihmiset eivät voi uneksiakaan sen mahdollisuutta, ja hyvä onkin, etteivät voi, koska eivät osaisi hallita sellaisia voimia, joita todellinen usko tuo mukanaan.

Tavalliset ihmiset ovat luonnostaan epäilijöitä. Heidän tajunnalleen kuvastuvat toiset asiat mahdollisina, toiset mahdottomina. Mutta todelliselle „uskovaiselle”, s. o. tajuntakeskukselle, joka tietää olevansa rajattoman voiman ympäröimänä, ei ole mitään mahdotonta. Tämä seikka ei suinkaan merkitse sitä, että hänellä olisi lupa panna täytäntöön kaikkea sellaista, mitä henkisesti lapsentilassa olevat haluaisivat. Uskon tuottamaan voimaan sisältyy ehdoton vastuullisuus voiman siveellisestä käyttämisestä.

Oikeudellinen (dikaos), s. o. tajuntakeskus, joka esiintyy ulospäin samanmoraalisena kuin sisäänpäin eli itselleen, „elää” tällaisesta uskosta. Mitä se merkitsee? Verrannollisesti aivan samaa kuin tavallisen ihmisen eläminen nauttimastaan ravinnosta. Tajuntakeskus, joka kokemuksestaan uskoo rajattomaan voimaan, saa yksilölliset koosapysymistarpeensa siitä ravinnosta, jota hän, antaa vaikutuksensa alaiselle maailmalle. Tällainen maailma on hänen ruumiinsa samoin kuin itsekään, persoonallisen ihmisen fyysillinen ruumis

hänen tietoisuudessaan on hänen omansa ja hoidettavansa.

Tällaista uskoa tarkoittaa esim. Paavali puhuessaan „pelastumisesta uskon kautta”. Voiman epäitsekkäästi käyttäminen on „uskon” ja samalla „pelastuksen” sekä „ristin” salaisuus. Tällainen pelastus tapahtuu Kristuksen kautta, mutta „Kristuksella” ei saa ymmärtää mitään pelastettavan ulkopuolella olevaa „armahtajaa”, kuten materialismiin vaipunut „kristillinen” kirkko opettaa. „Kristus” salatieteellisessä merkityksessä on tajunnan laajennus siihen tilaan, että tieto, tahto ja voima ovat täydellisessä sopusoinnussa keskenään.

Uskon voima on niin suuri, että, verrannollisesti puhuen, sinapinsiemenen kokoinen yliaistillisen uskon „muru” saattaisi fyysillisellä tasolla tehdä „ihmeitä” juuri siitä syystä, että uskon voima on kaikkien fyysillisen elämän lakien yläpuolella.

Mahdollinen ja mahdoton eli toiminnan siveellinen perusta.

Ihmisielut ovat ylensä eri kehitysasteilla. Vaikka he voivatkin liittoutua kannattamaan jotakin yleisempää aatetta, osottautuvat he sangen erilaisiksi niin pian kuin sellaista aatetta aletaan eri puolilta tutkia ja sitä yksityiskohtaisesti analysoida eli eritellä.

Monet tämän kirjasen lukijat lienevät lukuineet minun Omatunto-lehdessä (helmikuun numerossa 1906 ja heinäkuun numerossa 1907) olleet „vapaa tahto ja välttämättömyys”-nimiset kirjoituksia, joihin saman lehden elokuun numerossa 1907 on vastattu, ja joitten johdosta syksyllä samana vuotena oli julkinen väittelykin teosofien huoneustolla Helsingissä.

Toiset mielipiteet kysymyksessä olevasta aiheesta ovat viitanneet siihen suuntaan, että olisin mainituissa kirjoituksissani käsitellyt suurta elämänkysymystä yksipuolisesti. Toivon käsitykseni selviäväni ainakin osaksi käsitellessäni samaa kysymystä „mahdollisen ja mahdottoman eli toiminnan siveellisen perustan” nimellä.

Raamatussakin sanotaan, että jumalalle ovat kaikki mahdollisia, ja ettei jumalalle mikään asia ole mahdotonta, s. o. ettei asia voimanpuutteesta (adynateesi, Luukk. 1: 37) saattaisi tapahtua.

Se asia, josta tavallisen luokittelevan viisausopin kannalta voidaan puhua „vapaana tahtona ja välttämättömyytenä”, on moraalisen eli siveellisen vastuullisuuden kannalta *varastossa oleva voima ja sen käyttöä johtava tahto*.

Koko avaruuselämän ilmennystilassa olevaa toimintaa hallitsee siveellinen laki, josta meillä maan päällä asuvilla ihmisilläkin on tajunnassamme heikko heijastus. Tämän suuren, erehtymättömyydeni, kaikkialla toimivan lain koko kantavuutta ei yksikään eristystilassa oleva olento voi käsittää, koska se on Ehdottoman edustaja. Mutta niin kauan kuin me „puolittain ymmärrämme”, on meillä myös siveellinen oikeus puolittain tutkia.

Kuulemme ihmisten usein sanovan: „Se on mahdoton. Minä en voi sitä tehdä.” Jos joku tällaisen selityksen kuullessaan tahtoo ja voi ruveta tutkimaani syitä, miksi se ja se asia on „mahdoton”, niin huomaa hän edessään loppumattomalta näyttävän suhteitten sarjan.

Totisesti on jokaisen täysi-ikäisen ihmisen elämässä ollut sellaisia kohtia, joissa on ollut ratkastavana kysymys, mikä on „mahdollista”, mikä „mahdotonta”. Tätä asiaa, tätä elämän siveellistä pohjaa voisi lukemattomilla esimerkeillä valasta. Me tiedämme, että jokaisen meidän käytettävänä on voimaa. Onhan meillä fyysillinen ruumis, joka on voimapatteri. Lihaksissamme ja jänte-reissämme piilee „raakaa voimaa”, jonka käyttämistapa riippuu tahdostamme. Eläinten ruumiissa piilevää „raakaa voimaa” hallitsee ja johtaa se jumalallinen opas, jota me kutsumme vaitoksi. Yksityiset eläimet eivät ole siveellisesti vastuulliset teoistaan. Niitten tajunnalle ei fyysillisistä esteistä erillään kuvastu mahdollista eikä

mahdotonta. Joukkosielu on siveellisesti vastuullinen yksilöjen teoista samoin kuin vanhemmat vähäisten lastensa.

Ihminen on, himoluonnon edun kannalta puhuen, onnettomassa tilassa eläimiin verraten. Hänen sisimmästään kuuluu „äänetön ääni”, joka sanoo, mitä hän saa tehdä, mitä ei. Hengen elämän kannalta on hän kadehdittavassa asemassa eläimiin verrattuna, koska hän voi olla, tietoinen „raa’an voiman” hallitsijasta, tahdosta. Ei ole riemullisempaa lajittelutyötä kuin tekojen määrittäminen, jotka kuuluvat tahdon — raa’an voiman jumalan — toimintapiiriin.

Elämämme siveellinen perusta, jonka edustajana omatunto on jokaisena „nyt”-hetkenä, on alituisen muutoksen alainen. Ihminen, jonka yhdessä fyysillisessä elämässä ei tapahdu mitään siveellistä suunnanmuutosta, on joko siksi nuori sielu, ettei hänen „aikansa” ole vielä tullut, tai toisaalta siksi vanha sielu, ettei muuttumiskausi ollenkaan satu yhteen jonkun määrätyn fyysisen elämäniän kanssa. Se ihminen, jonka samassa fyysisessä elämäniässä tapahtuu joko yksi suuri tai useampia pieniä siveellisiä hylkäyksiä ja hyväksymisiä, kuuluu aikakauden ahkerien henkisten työskentelijäin suurempaan tai pienempään joukkoon.

Sen mukaan, miten elämämme siveellinen perusta ylempien elämänjärjestöjen vaikutuksesta muuttuu, vaihtelevat ne toiminnanmuodot, jotka ovat meille joko mahdollisia tai mahdottomia. Tahdon yhä enemmän jumalallistuessa vähenee sekä mahdollisten että mahdottomien toiminnanmuotojen lukumäärä. Mutta yhä harvemmiksi jäävät toiminnanmuodot tulevat sitä voimapitoi-

semmiksi, mitä vähemmän niitä on, kunnes viimein tullaan yhteen ainoaan toiminnanmuotoon, joka samalla on ainoa mahdollinen, ja se on Eh-dottoman edustaminen.

Valaskaamme esimerkeillä „mahdollinen”- ja „mahdoton”-käsitteitten sisällystä.

Eläimille, kuten jo on mainittu, ei esiinny mitään tajuttavia „mahdollisia” ja „mahdottomia”. Mutta ihmisille niitä esiintyy lukemattomia ja ne ovat kahdenluokkaisia. Uskaltanee sanoa, että nykyisen ihmiskunnain enimmäkset yksilöt tekisivät paljon sitä ja tätä, jos eivät pelkäisi tavallisen maallisen lain rangastusta. He koettavat pahoin tekoihin valmistautuessaan saada selville, kuuleeko, näkeekö, arvaako joku heidän niin ja niin tekevän. Himoluonto on heidän olemuksensa päiväpuoli, ja he etsivät lakkaamatta tilaisuuksia saada tyydyttää sen tarpeita. Onneksi tai onnettomuudeksi elävät he kumminkin sellaisen moraalisen ilmapiirin sisässä, jonka vaatimuksen he tietävät olevan tekojen ryhmittäminen ja lajitteleminen niitten siiveellisen arvon mukaan. Heidänkin tajunnalleen kuvastuu kaksi „etua”, joista toinen, s. o. heidän oman himoluontonsa viihdyttäminen, on heille itselleen ominainen, tärkeä ja „rakas”, toinen taas tuo jonkinmoinen persoonaton, Ulkopuolinen vaatimus, että yksityisten etujen on alistuttava palvelemaan yleisempiä. Käy niin, että monta „hyvää asiaa” täytyy jättää sikseen sentähden, ettei „uskalleta” — vaikka olisi halu — toimia toisella tavalla. Ne teot, joita ei „uskalleta” tehdä tuon persoonattoman ulkopuolisen vaatimuksen pelosta, ovat teonhaluisille „mahdottomia”, kun taas ne, joita „yleiseltä mielipiteeltä” neuvoa kysyttäessä »uskalletaan» tehdä, ovat teonhaluisille „mahdol-

lisia”. Jonkinmoisen persoonattoman vaatimuksen pakosta joutuvat ihmiset siis käyttäytymään toisella tavalla kuin he yksikseen jätettyinä tahtoisivat.

Ajatellaanpa seuraavaa tapausta. Muutamat toverit kehottavat veturinkulettajaa, luvaten hänelle hyvän maksun, ajamaan täydellä höyryllä esim. Helsingin asemalle tultaessa, jolloin hänen velvollisuutensa on pysäyttää juna. Jos hän on tavallinen normaali-ihminen, kieltäytyy hän jyrkästi tuollaista kehotusta tottelemasta siinäkin tapauksessa, että hän saisi itse hypätä veturista pois ja siten pelastaa oman henkensä. Hän selittää koko asian mahdottomuudeksi. Mutta miksi olisi se mahdottomuus? Ei suinkaan sentähden, että raaka voima, s. o. höyrykattilassa oleva höyrykieltäytyisi hänen tahtoaan tottelemasta. Mahdottomuus perustuu moraalisiin syihin. Hän saisi ensiksikin hirmuisen persoonallisen rangastuksen tuollaisesta teosta. Toiseksi saattaa hän olla ihminen, joka, vaikka voisikin laskea välttäviänsä persoonallisen rangastuksen esim. hyvin suunnitellulla pikaisella paolla, ei sittenkään suostuisi sellaiseen tekoon siitä syystä, että hän tuntee oman korkeamman olemuksensa laiksi, jota hänen on mahdoton ainakaan näin törkeässä muodossa rikkoa.

Hänessä saattaa olla hyvin väkevänä tuo toisenluokkainen moraalinen laki, joka on voimakkaampi kuin kaikki kirjoitetut lait kieltoineen ja rangastusuhkauksineen.

Nyt minä tahtoisin kutsua „välttämättömyydeksi” ihmisen sen vakaumuksen, ettei hän ehdoin tahdoin voi rikkoa hänelle itselleen pyhän moraalisen lain muotoja. Sellainen välttämättömyys on

minusta mitä ihaninta vapautta — vapautta alempien viettien sysäyksistä.

Paavali kutsuu itseään „Jeesuksen Kristuksen orjaksi” (duulos Ieesuu Khristuu), mutta hän puhuu kristityn vapaudesta, joka esoterisesti ymmärrettynä on minkään maallisen pakon aiheuttamatonta moraalista „orjuutta”. Sellaista olentoa varten, joka on lakina itselleen, ei ole mitään lakia olemassa. Tähän „julkiseen salaisuuteen” perustuu se valitettavasti niin usein väärin käytetty suuri luottamus, mikä tässä fyysillisessä elämässä aivan kuin hiljaisesta sopimuksesta tulee korkeassa johtavassa asemassa olevien henkilöiden osaksi. Kun he alistuvat himoluonnon houkutuksiin ja käyttävät luottamustaan kansanjoukkojen siveelliseksi turmioksi, on heitä kohtaava moraalinen tuomio paljoa ankarampi kuin pienemmässä luottamustoimessa olevan henkilöni vallan väärinkäyttö. Syy, miksi tällaiset ylhäiset viranhoitajat usein pääsevät paljailla „nuhteilla”, on juuri etsittävä osaksi aikakauden yleisestä himoluontopitoisuudesta, osaksi siitä yhä ylempien viranomaisten tietoisuudesta, ettei „kansan silmissä” sovi paljastaa ylhäisten vikoja. Tällä Viimeksimainitulla asialla on salaisopillinen perusta, ja se on se, ettei persoonaton oikeus rankase lainrikkoojaa persoonallisella häpeällä vaan yksinomaan tekojen sarjassa oleviin niin sanoaksemme alempiin renkaihin siirtämällä.

Koko oikeuslaitoksen asteettainen parannus ja puhdistus todistaa tätä korkeamman luonnon lakia. Ruumiinrangastus esim. on jo poistettu yleisön silmissä moraalisesti alentavana tekona useimmista sivistysmaista. Kehitys käy vastustamattomasti siihen suuntaan, ettei mistään „pahasta”

rankaseminen saa lyödä häpeän leimaa rangastuksen kärsineeseen. Koko rangastustyö pyrkii kaikkeudellisen oikeusmoraalin tasolle. Tämä moraalii rankasee kaikki rikoksenteikijät ihmeellisen viisaasti. Ei rikksellinen rangastusta kärsiessään ollenkaan tiedä olevansa „kuritushuoneessa”. Hän uskoo olevansa vapaa, „kunniallinen.” ihminen, joka kärsii „olojen pakosta”. Vasta äärettömien ajanjaksojen kuluttua, kun hän „viisauden mestarina” selailee luonnon asiakirjoja, näkee hän kärsineensä erilaisissa „olojen paikoissa” vielä vanhempien tekojensa tähden. Mutta *tämä* tieto ei enää saa häntä häpeämään enempää kuin esim. 50 vuoden ikäinen ihminen enää on häpeissään siitä, että muistaa lapsena saaneensa vanhemmiltaan vitsaa.

Kun jumalalle ovat kaikki asiat mahdolliset, niin se merkitsee, että hänen käytettävänä on kaikki voima, mutta ei suinkaan sitä, että hän käyttää voimaa oman moraalinsa lakia vastaan. Hän on ehdottomasti sidottu siihen lakiin, joka meillekin heijastaa vaikka tosin heikkona, väkevän himoluontomme taistellessa sitä vastaan. Ihmisen kannalta puhuen on jumalalle paljoa enemmän „mahdottomuuksia” kuin meille. Kuinka moni, kun saa kuulla, että on olemassa sellaisia yli-ihmisiä kuin „viisauden mestareita”, huudahtaakaan kiihkomielisenä: „Sittenpä pitäisi heidän pelastaa ihmiskunta kaikesta julmasta vääryydestä! Jos minulla olisi sellaiset voimat, niin löisin maahan kaikki sortajat!”

Miksi eivät jumalan lähettiläät, „viisauden mestarit” tee ihmisten toivomuksen mukaan? Eivätkö he kykenisi panemaan liikkeelle suunnattomia voimia? Aivan varmasti. Mutta he ovat

moraaliseen lakiin sidottuja. He eivät saa panna luonnon suurta koneistoa kiivaampaan käyntiin kuin sen rakenne kestää. Heidän tehtävänsä on hitaasti vahvistaa itse koneistoa.

Mr A. P. Sinnett on ollut pitkässä ja vilkkaassa kirjeenvaihdossa sen suuren ja jumalallisen olennon kanssa, jonka teosofit tuntevat maahaatma Koot Hoomina. „The Occult Word” (salattu maailma)-nimisessä kirjassaan julkasee hän tämän mielenkiintoisen kirjeenvaihdon. Tässä näytteeksi muutamia lauseita osottamaan, miksi eivät mestarit muuta „kehityksen pyörän” säännöllistä” vauhtia.

III sivulla sanoo mestari:

„Kokeellisella tieteellä ei ole mitään tekemistä moraaliin, hyveen ja ihmisrakkauden kanssa. Sen tähden ei se voi vaatia meiltä apua ennenkuin se yhtyy metafysiikkaan. — — —”

112 sivulla:

„— — — Astukoon *shaberon*¹ Himalajan yli nälänhädän aikana ja monistakoon riissisäkit nälkään nääntyvien kansanjoukkojen hyväksi — työ, jonka hän voisi tehdä — ja teidän virastonne ja keräilijänne mahdollisesti pistäisivät hänet vankilaan saadakseen hänet tunnustamaan, minkä vilja-aitan hän on ryöstänyt. Tämä on kokeilevaa tiedettä ja teidän realistista maailmanne.”

113 sivulla:

„Ei ole koskaan ollut aikaa niin sanotun historiallisen ajanjakson sisällä tai ennen sitä, jona eivät edeltäjämme olisi muovanneet tapahtumia ja ‘tehneet historiaa’, jonka tosiasiat historioitsijat

¹ Korkeampi mestari.

aikaa voittaen ja poikkeuksetta ovat väärentäneet, jotta ne soveltuisivat samanaikaisiin ennakkoluo-loihin. — — — Kierroskausien täytyy tehdä kul-kunsa. Ymmärryksen ja moraalin valon ja pi-meyden ajanjaksojen täytyy seurata toisiaan sa-moin kuin päivän yötä. Suurempien ja pienem-pien juugain¹ on mentävä täytäntöön olojen voi-massaolevan järjestyksen mukaan. Ja me, joita tuo voimakas nousuvesi kantaa mukanaan, voimme vaan muovailla ja ohjata muutamia sen pie-nempiä virtoja. — — —”

Mestaritkin ovat siis moraalisen lain alaisia vaan sillä erotuksella, ettei heiliä, kuten tavallisilla „kunnon” ihmisillä, ole „kiusaustakaan” rikkoa sitä.

Jota korkeammalle kehityksen asteikossa nous-taan, sitä suurempi voima on olennon käytettä-vissä, mutta sitä rajotetummat ovat ne tilaisuudet, joissa voimaa saadaan käyttää jonkun eristystilan hyväksi.

Emmekö siis saisi sanoa, että „mahdollisen” ja „mahdottoman” vuorottainen vaihtelu ovat toi-minnan siveellisenä perustana koko ilmenneessä elämässä? Emmekö saisi uskoa, että jumalaelä-mänikin tasolla on mahdollisuuksia ja mahdotto-muuksia? Emmekö olisi oikeutettuja johtopää-tösopin nojalla väittämään, että lain sallimat ja harkitun velvollisuuden käskemät teot ovat juma-lille samalla mahdollisia ja välttämättömiä ja päinvastoin?

Meidän tulee tietää, että ikuisen lain, järkäh-tämättömän oikeuden ja totuuden voima, joka vastustamattomasti vetää meitä puoleensa, on

¹ Ajanjaksojen.

kaikkien todellisuuksien todellisuus, jumalien ihas-
tus ja ilo sekä Ehdottoman Isän sydän.

Se tieto uskolla käsiteltynä on maailman voit-
taja.

Tyytyväisyyden ydin.

Jos julkinen puhuja nykyään luennoi „tyytyväisyydestä” siihen suuntaan, että se on tavoteltava hyve, leimaa „ilmassa oleva” kansallinen henki hänet pian vääräoppiseksi, „kansannukuttajaksi”, „univirsien vetelijäksi” y. m. Vuosisatoja ja -tuhansia vallinneen tyytyväisyshengen, jota kirkko ahkerasti nytkin terottaa, sanotaan syöseen kansat nykyiseen taloudelliseen alennustilaan ja tietämättömyyteen.

Tämä väite on paikallaan siltä elämänymmärryskannalta, jolta se on tehty ja edelleen tehdään. Ja mikä on tuo elämänymmärryskanta? Se on se pitkälinen kokemus ja havainto, että n. s. alemmalla sivistysasteella — joko asiallisesti tai näennäisesti — olevat ihmiset tuntevat olevansa heikkoja ja ikäänkuin häpeävät puolustautua ylempiensä edessä. Tätä alempiensa heikkoutta ovat ylemmät käyttäneet hyväkseen, esiintyen yhä vaatelijaampina ja röyhkeämpinä, kunnes on päästy sille huippukohdalle, jolla „syvien rivien loukattu oikeudentunto” alkaa vaatia hyvitystä.

Missä on vika? Miksi „vallassaolijat” joko tietoisettomasti tai tietoisesti kehittyvät „sortajiksi”? Tähän kysymykseen vastaa nykyinen, hyvin yleistä kannatusta nauttiva kansallinen mielipide: „Vallassaolijat ovat itsekkäitä. He tahtoisivat

saada yhä enemmän valtaa ja sen mukana omaisuutta kärsivän kansan kustannuksella.” Mutta samalla kun tämä vastaus määräytyltä katsantokannalta on asiallinen, aiheuttaa se uuden kysymyksen: „*Miksi* vallassaolijat ovat itsekkäitä? *Miksi* he tahtoisivat lisätä valtaansa ja sen turvissa saada aineellista omaisuutta?”

Tähän kysymykseen eivät julkisen sanan palveluksessa olevat materialistit yritäkään vastata. He eivät katso siihen vastaamista tarpeelliseksi arvattavasti sentähden, etteivät osaa siihen vastata. Ja vaikeata siihen onkin vastata henkilön, joka ei tahdo joutua fyysillisen ainekäsityksen hyvältä ja turvalliselta ajotieltä metafysiikan vaaralliseen rämeikköön. Mutta vastaus on välttämättä saatava, jos tahdotaan saada selville „tyytyväisyys”-käsitteen sisäinen merkitys.

„Vallassaolijat” eivät tavallisina ihmisinä ole itsekkäämpiä kuin ihmiset yleensä. Mutta ihmiskunnan ollessa jätettynä oman kykynsä varaan, ilman yhtä ainoata, suurta jumalallista johtajaa, joka välittömästi hoitaisi sen asioita, on tapahtunut se välttämätön, aikakaudellinen „taantumus”, että järki on ottanut persoonallisen himoluonnon ainoaksi oppaakseen. Kun ihmiskunnan kehityksen pääsuunta nyt on „ylöspäinen kaari”, on aika ajoin välttämätöntä laskea ihmisen persoonallinen elementti eli himoluonto valloilleen, jotta se pitkäaikaisista monenmuotoisista kärsimyksistä heikontuisi ja kykenisi alistumaan käytölliseen veljeysselämään siinä tulevaisuudessa, jossa suuri jumalallinen opettaja taas ottaa yhteiskuntaelämän ohjakset käsiinsä.

Ne „vallassaolijat”, joihin kansan tyytymättömyys nyt kohdistuu, ovat kasvatuslaitoksessa,

josta „syvät rivit” jo edellisinä elinkausina ovat päässeet. Nykyaikaisiksi „vallassaolijoiksi” ovat joutuneet sellaiset ihmislielut, jotka eivät ennen ole saaneet hyvää himoluonnon palvelemistilaisuutta. He ovat itse asiassa nuorempia sieluja kuin se kansa, joka heidän tekojaan arvostelee, ja joka tahtoi si vaatia heitä tilille.

Tämä väite kuulostanee monesta oudolta, mutta kuitenkin on se asiallinen. Se luulo, että missä tahansa johtotoimessa oleminen edellyttäisi henkistä etevämmyyttä, on suuri materialistinen harha. Koulusivistys ei suinkaan ok samaa kuin *henkinen* etevämmuus. Luonto asettaa kyllä etevemmän johtajaksi, mutta tämän valinnan käsittämiseksi on tarpeellista tietää, minkälaisesta johtotoimesta on kysymys. Aistillishyödyllisessä yhteiskuntaelämässä kelpaa ja joutuu johtajaksi henkilö, joka on henkisesti alemmalla mutta älynomaisesti korkeammalla kehitysasteella kuin hänen johdettavansa. Sellaisessa yhteiskuntaelämässä taas, jossa etupäässä on pidettävä henkistä kasvatusta silmällä — kuten eri juurirotujen kehittämistyössä — on johtaja sekä älyllisesti että henkisesti etevämpi johdettavia.

Tavallisten johtohenkilöjen on siis oman kehityksensä tähden — vaikka eivät he materialistis-mielisinä tiedä mitään asian siitä puolesta — ravittava himoluontoaan itsekkäillä teoilla. Mutta määrättyinä aikoina herää kansassa tyytymättömyyttä tällaisiin vallassaolijoihin. Nuo „määrätyt ajat” ovat salatieteellisesti katsottuina sellaisia „historiallisia” ajankohtia, joina „syvät rivit” alkavat tulla älylliseen täysi-ikäisyyteen. Tällainen täysi-ikäisyys ilmottaisi tyytymättömyytenä vanhoihin oloihin ja harvainvaltaan. Ylei-

nen tyytymättömyys ja vallassaolijain himoluonnon hemmottelu sattuvat yhteen. Ne ovat kaksi vastakkaista voimaa, jotka aikansa toisiaan tuhoittuaan sulaavat yhdeksi, yhteiskunnallisten olojen suuren muutoksen ilmiönä esiintyväksi voimaksi

Mutta samoin kuin näennäisesti vaan muutamien — niitten, joilla oli valtaa ja tilaisuutta — osottama itsekkäisyys herätti tyytymättömyyttä, kunnes olot saatiin tuntuvasti muuttumaan, samaten palauttavat taas muuttuneet, paremmat olot yleisen tyytyväisyysyhteyden kansaan. Tämä ei. tietysti merkitse sitä, että ihmiset yleisemmän tyytyväisyydenkään aikana olisivat täysin yksimielisiä kaikissa vähäarvoisemmissa kysymyksissä, vaan se merkitsee todellakin kohtaloon tyytymistä siten, että kukin tuntee iloa ja rauhaa.

Tällaiselta kannalta puhutaan „uskonnollisissa” kirjoissa tyytyväisyyden puolesta. Se „tyytyväisyysoppi”, jota esim. teosofia „saarnaa”, on tajunnan tietoisesti pysyttelevä horjumattoman elämänvakaumuksen keskuksen ympärillä. Teosofia ei suinkaan vastusta yleistä, näennäisesti taloudellisten olojen aiheuttamaa tyytymättömyyttä. Mahdoton olisi sen sitä tehdä, koska kuka tahansa teosofi saa persoonallisen olemuksensa puolesta ja kannalta olla mukana kaikissa niissä aktiivisissa toiminnoissa, joitten tarkoituksena on taloudellisten epäkohtien poistaminen. Mutta teosofinen elämänymmärrys tarkoittaa „tyytyväisyydellä” sitä vakaumusta, että kaikki n. s. epäkohdat ovat samalla ohimeneviä ilmiöitä ja paremman aineellisenkin tulevaisuuden valmistajia. Samaa vakaumusta tarkotetaan sillä raamatullisellakin vakuutuksella, että „on suuri voitto

olla jumalinen ja tyytyä onneensa”. „Jumalisuudella” ei, sivumennen sanottu, suinkaan tarkoteta mitään nykyajan tapaista kirkollista puoluepiintymystä eikä sen puolesta kiivailemista vaan sitä optimistista asiain arvostelukantaa, että ihmisen henkinen painopiste on kaikkiparhaan puolella, huolimatta aikakaudellisista myllerryksistä ja aineellisten olojen muuttuvaisuudesta.

Muinaisessa Roomassa ei osattu aavistaakaan, että ihmisorjuus olisi ollut alentavaa. Orjat kyllä tunsivat tyytymättömyyttä yksilöinä, kun heitä rääkättiin, mutta eivät hekään osanneet olla tyytymättömiä orjuustilaan sellaisenaan. Kun kansallinen moraali tunnusti orjuuden asialliseksi, eivät ainakaan useammat yksilöt itse orjienkaan keskuudessa voineet olla niin paljoa aikansa edellä, että olisivat osanneet puhkasta yleisen moraalin pilven ja nousta sen yläpuolelle aatteellisenkaan samanarvoisuuden pilvettömän taivaan alle.

Nykyaikana on suhteellisesti samanarvoisia moraalinmuotoja, joita ei „yleinen mielipide” vielä osaa uneksiakaan ihmisarvoa alentaviksi. Tulevaisuuden kansoilla onkin syytä pitää nyky-aikaisia sivistyskansoja yhtäläisinä raakalaisina kuin me esim. pidämme vanhoja roomalaisia sen tähden, että he sallivat orjuutta.

Muinaisessa Roomassa tehtiin sotavangeista orjia. Näissä saattoi olla paljoa valistuneempia yksilöitä kuin hallitsija ja hänen sotapäällikkönsä. Suuremman valistuksensa perusteella voivatkin tällaiset orjat olla kohtaloonsa paljoa tyytyväisemmät kuin heidän vähemmin valistuneet toverinsa, ja osottaa tyytyväisyyttään esim. siten, että kieläytyivät käyttämästä hyväkseen pahenemistilai-

suutta, jos semmoinen oli tarjona, pitäen salakähmäisen, laittoman menettelyn moraalisesti alentavana.

Tyytyväisyydellä on suuri voima. Samalla kun se pitää mielentilan tasapainossa, kuluttaa se karman rankasumuotoja loppuun. Mutta on huomattava, ettei tällainen tyytyväisyys suinkaan saa olla mitään salaista marttyyritunnetta enempää kuin tajunnan niin sanoaksemme särpäytymistäkään mihinkään kärsimyksenmuotoon. Vääryyden marttyyrina olemisen tunne ei suinkaan ole tyytyväisyyden ydin. Tämä tunne on suorastaan peitettyä kostonhalua, jonka esineinä ovat tajunnassa tunnetut henkilöt tai persoonaton luonto jumalan nimellä. On näet ihmisiä, jotka kärsimyksissäänkin voivat olla onnellisennäköisiä, mutta joilta, kun he „avaavat sydämensä”, pääsee se haikea valitus, että saavat kärsiä syyttömästi, ja että jumala kyllä kerran antaa heille sitä kirkkaamman kruunun nykyisten kärsimysten tähden. Tällainen tyytyväisyys voi parhaassa tapauksessa olla peitettyä hyvityksenhalua, toisinaan suoranaista kostonjanoakin, jos ihminen tajunnassaan pitää jonkun tai joittenkuitten henkilöjen kuvaa, henkilöjen, joita hän suorasti tai epäsuorasti pitää onnettomuutensa aiheuttajina. Se tyytyväisyys ei kuluta loppuun kärsimystä tuottavan karman sitä ja sitä muotoa vaan vaihtaa sen uuteen.

Luonto antaa kaikki, mitä siltä tahdon luomistyöllä otetaan. Mutta on ymmärrettävä, ettei mikään kärsimys ole muuta kuin entisen nautinnon niin sanoaksemme nurja puoli. Nautinto itsessään on välttämättömän kärsimyksen siemen. Joka siis kärsiessään toivoo ja tahtoo sellaista olemistilaa, mikä uudella nautinnolla korvaisi edel-

lisen kärsimyksen, repäsee kyllä rikkaruohon juurineen ylös mutta istuttaa sen tilalle toisellaisen rikkaruohon siemenen.

Tyytyväisyyden ydin on sen tietoisuuden poistaminen tajunnasta, että nautinto on tarpeellista ja suotavaa. Jonka alitajunta niin sanoaksemme on kyllästytetty nautinnon poistamisaatteilla, häneltä jää kärsimyksen muoto toisensa jälkeen pois ihan kuin itsestään. Hän voi olla aineellisesti hyvässä asemassa, mutta juuri se seikka, ettei hän ole tietoinen hyvinvoinnistaan eikä hae mitään nautintoa, poistaa hänen tulevista yksilöllisistä elämänkausistaan yhä useampia kärsimyksenmuotoja.

Kun tajunta ei saata vaipua toimettomuuteen, täytyy ihmisen, joka ei halua nautintoa itselleen, sen sijaan haluta sitä muille, niille, joilla ei ole nautinnonhankkimistilaisuutta, mutta jotka kyllä sellaista toivovat ja ikävöivät. „Mutta eikö muiten nautinnonhalun palvelemisen ole sitä rikoksellisempaa, koska siten joutuu olemaan avullisena kärsimyksen hankkimisessa heille”, kysynee joku vakavasti. Tähän kysymykseen voidaan antaa ainoastaan kieltävä vastaus. Miksi? Juuri sentähden, että eristetylle elämälle kuuluu itsehallinto-oikeus. Ei kukaan ole oikeutettu, estämään toista oman kohtalonsa määräämisalussa. Jos monet nautinnonmuodot ovat jollekin ihmiselle voitettu kanta, ei hän saa esiintyä niinkuin vaatisi muita luopumaan näistä hänelle tarpeettomiksi tulleista nautinnonmuodoista. Se ihminen, joka niin tekee, ei ole „ihmisystävä”.

Toisen oikeuksiin kajoomattomuusvaatimus ei tässä asiassa suinkaan ole samaa kuin aatteellinen välittämättömyys toisten nautinnonmuodoista.

Päinvastoin on henkilön, joka suo toiselle rajattoman nautinto-oikeuden, omalta kannaltaan valastava sellaisten nautinnonlajien, jotka hänestä ovat turmiollisia, siveellisiä seurauksia. Tämä velvotus on voimassa siitä syystä, ettei kukaan tiedä sitä rajaa, josta joku nautinto alkaa kallistua voitettua kantaa kohti. Sentähden on jokaisella tajunnassaan selvinä olevien järjen ja hengen perusteitten nojalla velvollisuus ikäänkuin jouduttaa toisessa henkilössä jonkun nautinnonmuodon tunnustamista voitetun kannan arvoiseksi.

Juuri sentähden, ettei ihminen ole paljas eläin, voidaan aatteilla vaikuttaa hänen tajuntaansa yhtä paljon, joskus enemmänkin kuin hän jossakin määrätyssä elämäniässä tulisi persoonallisten kärsimysten kautta tietämään. Jota enemmän johonkin ihmiseen aatteellinen valastus ja selvitys pysyy, sitä selvemmin näyttää hän oman entisen kokemuksensa perusteella lähenevän sitä elämänvakaumusta, joka on tyytyväisyyden ydin eli horjumaton luottamus korkeampien elämänperusteitten hallinto-oikeuteen ja voittoon.

Materialistinen elämänkäsitys on vääristänyt tyytyväisyyskäsityksen alkuperäisen ja oleellisen merkityksen. Nyt ymmärretään tyytyväisyydellä yleensä sellaista suoranaista mahdottomuutta, että tavallisen ihmisen olisi pahimpienkin puutteitten ahdistamana oltava ja esiinnyttävä niinkuin hänen tilansa olisi kaikkein paras tavoteltava. Tämä käsitys esiintyy siinä jonkinmoisessa siveellisessä ohjeessa, joka kieltää hätäntyneen „valittamasta vaivojaan maailmalle”, ikäänkuin ihmisen olisi ehdottomasti tunnustettava sellainen tyly ja kylmä „maailma”, josta kaikki elämän yhteisyyden tunne on ainaiseksi hävinnyt. „Maailman” järkeen ja

tunteeseenhan kaikki uudistustenharrastajat ja ihmisyyssaatteitten levittäjät vetoavat, toivoen voitavansa herättää eloon ne uinuvat voimat, mitkä ajaksi ovat ikäänkuin painuneet himoluonnon pohjasakkaan.

Kaikki ihmiskunnan aistimustieto tulee kerran-tyhjentämään voimansa siihen suureen elämänvirtaan, joka on puolueeton kaikkien hyvä eli käytännöllinen rakkaus. Samaan yhteiseen päämäärään pyrkivät materialistit vaistomaisesti yhtä hyvin kuin esim. teosofit tietoisesti. Mikäli ihmisillä — kuulukoot he mihin ajatus- ja toimintajärjestöihin tahansa — on se sisäinen vakaumus, että kaikkien hyvä on kaiken pyrkimyksen lopullinen ja välttämätön tulos, sikäli elähyttää heitä tyytyväisyyden ydin.

Tahdon ja rukouksen voima ovat sama asia.

Suuri elämä ei ole jättänyt yhtään eristystilassa olevaa olentoa avuttomaksi eli ehdottomasti „oman onnensa varaan”. Eri kasvi- ja eläinlajeilla on omat suojeluskeinonsa. Ne saavat vastata ulkopuoliseen väkivaltaan fyysillisillä vaikuttimilla.

Ihminen on sivuuttanut sen kehitystilan, jossa väkivaltaan on lupa vastata väkivallalla. Sanotaan kyllä ja silitä pintapuolisesti katsoen näyttääkin, että väkivalta on fyysillisen tason korkein laki. Mutta se muutamissakin ihmisissä herännyt tietoisuus, että niin on laita, merkitsee jo tuolle laille annettua hylkäystuomiota.

Se ihmisolennon suojeluskeino, joka eläin- ja kasvikunnassa vastaa erityisiä fyysillisiä puolustusvälineitä, on jo äärettöminä aikoina ollut *rukous*. Kansoissa, jotka muuten ovat n. s. alhaisella sivistysasteella, ja joitten yksilöt huolehtivat etupäässä omasta turvallisuudestaan ja hyvinvoinnistaan, on säilynyt se silta, joka yhdistää fyysillisen henkimaailmoihin. Tämä silta on rukous.

Itämailla — kuten Intiassa ja Kiinassa — ovat länsimaalaiset nähneet „rukousmyllyjä”.

jotka heidän mielestään ovat kansan suuren tietämättömyyden ja taikauskon todistuksia. Mutta „rukousmyllyt” todistavat päinvastoin kansan hengenjanoa, joka tavoittelee näkymätöntä, salattua elämänvoimaa. Mitä järjettömyyttä on siinä menettelyssä, että ihminen koettaa saada n. s. luonnon voimia palvelemaan hänen henkisempiä tarpeitaan, koska sivistyskansat ikäänkuin yhteisesti sopimuksesta uskovat olevansa oikeutettuja käyttämään luonnon voimia aineellisten tarpeitensa palveluksessa? Tähän kysymykseen vastataan väittäen, ettei luonto voi palvella ihmisen henkisiä tarpeita, ja että „rukousmylly” kaikkein vähimmin voi rukoilla ihmisten puolesta. Mutta sitä aatetta, joka on kiteytynyt nykyaikana voimassa oleviksi „keksinnöiksi”, voi hyvällä syyllä verrata „rukousmyllyn” tarpeellisuudeksi kiteytyneeseen aatteeseen. „Rukousmylly” on tarpeen ja toivomuksen luoma kuten „keksinnötkin”. Ihminen, joka ei ole tietoinen tahdon merkityksestä, turvautuu, jos hän tuntee hengenjanoa, rukoukseen, joka on tajunnalle kangastava, vaistonomainen tieto kaikkielämän ikuisesta sopusoinnusta. Kun ihmisen tunne sanoo, ettei hänen fyysillinen elämänsä ole sopusoinnussa hänen sisäisten hyvänsuomusihanteittensa kanssa, koettaa hän, jotakin fyysillistä apukeinoa käyttäen, ikäänkuin saada kiinni siitä sävelestä, jota ikuinen sopusointu hänen tunne-elämälleen laulaa.

Eivät läheskään kaikki ihmiset koko elinaikanaan joudu värähtämään kaikkielämän sopusoinnulle, ja heidän tajunnalleen on siis rukouksen tarve aivan vieras. On paljon köyhyyttä, puutetta ja monellaista aatteellistakin ahdistusta kärsiviä ihmisiä, jotka eivät omasta kokemuksestaan

tiedä mitään rukouksen merkityksestä. On toisia, jotka väittävät rukoilleensakin mutta aivan tuloksetta. He ovat saattaneet tilapäisesti huoota tai ääneensä lausua joitakin sellaisia sanoja, mitkä heistä kirkollisen opetuksen mukaan ovat rukousta. He ovat ikänkuin koettaneet »sitäkin keinoa», arvellen: „Saa nähdä, tuleeeko siitä mitään.” Muitta kun eivät he olekaan »saaneet nähdä,” niin he — kokemuksestaan tietysti hekin — väittävät: „Rukous on aivan turhaa: siitä ei lähde mitään apua.”

Totisesti ei „koetteeksi” tehdystä rukouksesta lähdekään mitään. Ihmisellä, joka rukousta tahtoo käyttää voiman liikkeellepanijana, tulee olla „rukouksen henki”. Mikä se on? Se on synnynäinen taipumus pyrkiä väreilemään kaikkielämän ikuisen sopusoinnun mukaisesti. Sellainen ihminen joutuu elämässään tekemään niin paljon kokemuksia rukouksen liikkeellepaneman voiman vaikutuksista, että hänen tajuntaansa ei voi hiipiä mitään epäilystä rukouksen „auttavaisuudesta”. Hän voi „tarttua” rukoukseen yhtäläisellä luotamuksella kuin halonhakkaaja kirveeseen ja seppä moukariin.

Tähän väitteeseen huomauttaa moni halveksimisen eleitä tehden: „Sellainen luulottelu on hullausta. Rukous on ala-arvoista järjelliselle ihmiselle. Tahtonsa voimalla tulee hänen raivata esteet tieltään. Tämä menettelytapa yksin on todellista itsensä auttamista.”

Mainittu väite on sen tekijän kannalta aivan oikea ja oikeutettu. Toisen tajuntaan ei voi siirtää mitään vakaumusta. Sentähden onkin luonto niin monipuolinen, että kaikenmoisten väreilype-

rusteitten alaisilla tajuntatiloilla olisi sama „oikean” ja „todellisen” mahdollisuus.

Monet ihmiset ovat synnynnäisesti tietoisia tahdonvoimasta. Luonnollisesti hekin siis puhuvat kokemuksestaan. Run ei heillä ole ollut tarvetta eritellä „tahdonvoimaa”, eivät he ole voineet tehdä sitä tietoisien harkintansa esineeksi. He vaan puhuvat kokemuksestaan yhtä hyvin kuin nekin, jotka syntyperäisestä halusta ovat luke-mattomia kertoja kokeilleet rukouksella.

Mutta nyt on asianlaita se, että tahdon ja rukouksen voima ovat oikein „tieteellisesti” ihan sama asia. Tahtoja ja rukoilija „sähköttävät” kumipikin. kaikkiin suuntiin ympärilleen. Heidän käyttämänsä „koneet” ovat vaan hieman erirakenteisia. Sekä tavallinen tahtoja että harras rukoilija luovat ajatuskuvia. He erittävät menttaali- eli älyruumiistaan ainetta, josta he fyysillisen aivotajunnan kannalta aivan tietämättään luovat olentoja, mitkä ovat heidän käskyläisinään. „Lujaa tahdonvoima” merkitsee tahtojan „toiseksi luonnoksi” muuttunutta menttaaliaineen muodostelemista määrättyjä fyysillisiä esineitä ja asioita edustaviksi kuviksi ja toisaalta samasta aineesta luotuja, voimalla ladattuja olentoja. Lujatahtoinen ihminen, joka voi olla kiivas materialisti, turvautuu siis „henkimaailman” apuun yhtä hyvin kuin harras rukoilijakin, joka aivan lapsellisesti uskoo esim. kirkollisen opetuksen mukaiseen jumalaan.

Mutta syy, miksi esim. paljaastaan aineellisissa oloissa liikkuva lujta tahto usein näyttää olevan tehoisampi kuin rukous, vaikka tämänkin esi-neenä on aineellinen asia, on saman voiman käyttö eri suurissa piireissä. Se piiri, jossa materialisti-

nen tahtoja liikkuu, on paljoa pienempi kuin rukoilijan piiri. Jos tahdon esineenä on paljas aineellinen elämä, voi tahtoja täyttää vaikutuspiirinsä voimalla verrattain helposti, sillä aineellisuuden taustasta kimmahdaa aine takaisin sen lähettäjälle jokseenkin lyhyessä ajassa. Jos tahtoa taas käytetään ylempienkin elämänmuotojen luomiseen, kestää toivomuksen toteutuminen kauemmin, koska laajennut toimintapiiri vaatii enemmän aikaa ehtiäkseen täyttymään voimalla.

Jos rukouksen esineinä ovat puhtaasti abstraktiset aatteet, voi tapahtua, ettei rukoiltu asia mene täytäntöön rukoilijan koko siinä elämäniässä vaan lykkäytyy hänen seuraavaan tai vieläkin kaukaisempaan fyysilliseen elämäänsä.

Sekä tahdon että rukouksen voimalla luotavat elämänmuodot kulkevat ratoja, jotka ovat sitä suurempia, jota kauempana luomisen esine on fyysillisistä pyyteistä.

Rukouksen voiman hitaamman vaikutuksen aikaansaamisessa on toinenkin tärkeä tulontekijä. Se on se seikka, että rukouksen liikkeelle panemaan aineeseen sisältyy muutakin kuin puhtaasti menttaalitason aineksia. Jota epäitsekäämpi rukous on, sitä enemmän se panee buddhisen eli kristostason äärettömän hienoa ainetta väreilemään rukoilijan tajunnalle myötätuntoisesti. Mutta tämän tason aineesta luodut kuvat, kun ne kerran tulevat luojaansa, s. o. rukoilijan käytettäväksi, ovat hirvittäviä voimapattereita, niin väkeviä, että fyysillisen maailman „elementtien raivo” on paljasta lastenleikkiä niitten voimapurkaukseen verrattuna.

Tähän tosiasiaan viittaa Paavali kehottaessaan „rukoilemaan lakkaamatta”. Kun vaikutuspiiri

on suunnattoman laaja, täytyy siinä työskentelijän ikäänkuin automaattisesti lähettää luotaan väreilyjä, jotta niin suuri valtameri aikanaan joutuisi tarpeelliseen väreilytilaan.

Rauha ja siunaus kaikille olennoille!
